

РЕШЕНИЕ

№ 10830

гр. София, 19.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 06.03.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева
Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **1099** по описа за **2026** година докладвано от съдия Росица Цветкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Образувано е по касационна жалба на М. Ц. К., чрез процесуален представител адв. В. Б., срещу решение от 17.09.2025 г., постановено по АНД № 7101/2025 г. по описа на Софийски районен съд, 122 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 25-4332-005440/18.03.2025 г., издадено от Началник група към СДВР – ОПП-СДВР, с което на касатора за нарушение на чл. 174, ал. 3 от Закона за движението по пътищата са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 2000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца. В касационната жалба се релевират оплаквания за неправилност на решението поради нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения, както и доводи за наличие на основания за приложение на чл. 28 ЗАНН.

Ответникът - Началник група в СДВР-ОПП чрез процесуален представител оспорва касационната жалба и моли решението да бъде оставено в сила. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за основателна и моли съда да върне делото за ново разглеждане.

Административен съд София-град, XXIV-ти касационен състав, при преценка на допустимостта на жалбата и след като извърши касационна проверка на обжалваното решение, с оглед наведеното с жалбата касационно основание и правомощията си по чл. 218, ал.2 от АПК,

установи следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна по следните съображения:

За да постанови обжалваното решение, въззивният съд е приел за установено следното:

На 16.02.2025 г. в [населено място], по [улица], при извършена полицейска проверка на лек автомобил, управляван от М. Ц. К., на същата е било предложено да бъде изпробвана за употреба на наркотични вещества с техническо средство, което тя е отказала. Във връзка с отказа ѝ е бил издаден талон за медицинско изследване, с указание да се яви във В. академия в определен срок, който също не е изпълнила, като не се е явила за извършване на изследване. За установеното нарушение е съставен акт за установяване на административно нарушение, въз основа на който е издадено процесното наказателно постановление. При така установената фактическа обстановка въззивният съд е приел, че жалбоподателката е осъществила от обективна и субективна страна състава на нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, като е отказала проверка с техническо средство и не е изпълнила предписание за медицинско изследване, както и че са били налице всички положителни предпоставки за ангажиране на административно-наказателната ѝ отговорност, респ. не са били налице отрицателни такива.

Решението е правилно и подробно мотивирано. Не се установяват нарушения на съдопроизводствените правила при неговото постановяване, нито по приложението на материалния закон. Съдът е изяснил релевантната фактическа обстановка в пълен обем, с допустими по закон доказателствени средства. При установяването на фактите съдът не допуснал каквото и да било съществено процесуално нарушение. Наведените с жалбата оплаквания, независимо от тяхната формулировка, следва да бъдат разгледани като касационни основания по чл. 348, ал. 1 НПК, приложим на основание чл. 63в ЗАНН. Неоснователни са възраженията за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, свързано с чл. 40, ал. 1 ЗАНН. От данните по делото се установява, че актът за установяване на административно нарушение е съставен в присъствието на свидетел, посочен като очевидец на нарушението, поради което не е налице нарушение на изискването на закона за участие на свидетел при съставянето на акта. Наличието на такъв свидетел изключва твърдяното процесуално нарушение и не води до ограничаване правото на защита на наказаното лице.

Неоснователни са и доводите за приложение на чл. 28 ЗАНН. Извършеното нарушение – отказ за извършване на проверка с техническо средство, съчетан с неизпълнение на предписание за медицинско изследване – представлява типичен случай на нарушение по чл. 174, ал. 3 ЗДвП и не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност спрямо обичайните такива. Неоснователни са доводите в допълнението към касационната жалба за приложение на чл. 28 ЗАНН, обосновани с личното и имуществено положение на наказаното лице, включително обстоятелството, че същата е студент, получава ниско трудово възнаграждение и полага грижи за член от семейството. Посочените обстоятелства не обуславят по-ниска степен на обществена опасност на деянието, тъй като същите са относими към личността на нарушителя, но не и към характера и тежестта на извършеното нарушение. Последното представлява типичен случай на нарушение по чл. 174, ал. 3 ЗДвП, който не се отличава с по-ниска обществена опасност спрямо обичайните такива. Наред с това следва да се отчете, че предвидените в закона наказания за това нарушение са в абсолютно определен размер, поради което съдът не разполага с правомощие за тяхната индивидуализация или намаляване. В този смисъл доводите, насочени към тежестта на наложените наказания с оглед личното положение на нарушителя, са ирелевантни за преценката по чл. 28 ЗАНН и не могат да обосноват извод за маловажност на случая. Ето защо правилно въззивният съд е приел,

че не са налице предпоставките за квалифицирането му като маловажен случай.

По изложените съображения съдът приема, че наведените с жалбата касационни основания за нарушение на закона и съществено процесуално нарушение - по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК във връзка с чл. 63 от ЗАНН, не са налице. Решението на районния съд е правилно и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

Предвид изхода на спора искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно. На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН вр. чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 27е от НЗПП, на ответника следва да се присъди възнаграждение за юрисконсулт в размер на 66,47 евро, платимо от касационния жалбоподател.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, XXIV-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4122/13.11.2025г. постановено по АНД № 7101/2025г. на СРС.

ОСЪЖДА М. Ц. К. от [населено място], [жк], бл. № 24, вх. В, ет. 2, ап. 41, да заплати на СДВР сума в размер на 66,47 евро за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.